

Γιώργος Κρεασίδης

Η πολιτική πρόταση που κατέθεσε η νεότευκτη κίνηση Μετάβαση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ εισηγείται «τη διαμόρφωση του πολιτικού μετώπου των μαχόμενων αριστερών δυνάμεων για την αναμέτρηση και την ανατροπή», αναιρώντας ουσιαστικά την επιδίωξη για ισχυρό αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο-πόλο, τώρα που είναι πιο αναγκαίο από ποτέ.

Η εικόνα μιας εξελικτικής λογικής δομικών μεταρρυθμίσεων, με κυβερνητικές αυταπάτες και υποβαθμισμένη την τομή της επανάστασης, ξεπροβάλλει πίσω από νεφελώδεις διατυπώσεις

Με την κατάθεση της πολιτικής της πρόταση για την 4η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ η «Μετάβαση» δίνει μια καταρχήν ευκαιρία γνωριμίας με τους συνολικούς πολιτικούς προσανατολισμούς της νεότευκτης κίνησης και μιας πρώτης κριτικής. Η Μετάβαση, αυτοπροσδιορίζεται ως Κίνηση για μια μετωπική ανατρεπτική Αριστερά (και όχι αντικαπιταλιστική). Τα ράσα δεν κάνουν τον παππά, ούτε οι ταμπέλες είναι κυρίως που μετρούν, αλλά το περιεχόμενο και η κατεύθυνση.

Η Μετάβαση αναζητά μια νέα σελίδα *«για την αντεπίθεση του κινήματος, για την αντεπίθεση της ανατρεπτικής Αριστεράς, για την ανασυγκρότηση και την υπέρβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ»*.

Η Μετάβαση θέτει, λοιπόν, στόχο υπέρβασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όχι όμως σε ένα ανώτερο επίπεδο όπως ο αντικαπιταλιστικός πολιτικός πόλος, αλλά σε ένα *«μεγάλο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο των ανατρεπτικών αριστερών δυνάμεων»*. Χωρίς να προχωρήσει σε μια ουσιαστική αποτίμηση της συνεισφοράς και των ευθυνών των πολιτικών ρευμάτων της Αριστεράς (και της ανάγκης τομής με τη ρεφορμιστική κυριαρχία, την ανάγκη βαθιάς

«αποΣΥΡΙΖΟποίησης» της Αριστεράς), χωρίς να υπάρχει (σε ένα κείμενο 48 σελίδων) μια συνολική κριτική και εκτίμηση του χαρακτήρα της πολιτικής του ΚΚΕ, της ΛΑΕ και των άλλων ρευμάτων, εγκαταλείπει το στόχο για αντικαπιταλιστικό μέτωπο και προτείνει «*τη διαμόρφωση του πολιτικού μετώπου των μαχόμενων αριστερών δυνάμεων για την αναμέτρηση και την ανατροπή*».

Δηλαδή την εποχή που το βάθεμα της κρίσης, η βαθιά εκμεταλλευτική, αντιδραστική και πολεμική παρόξυνση της αναδιάρθρωτικής εκστρατείας του κεφαλαίου, η χρεοκοπία των ρεφορμιστικών σχεδίων τύπου ΣΥΡΙΖΑ, απαιτούν πιο επιτακτικά από ποτέ μια αντικαπιταλιστική, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστική γραμμή, με ηγεμονία ενός επαναστατικού κομμουνιστικού ρεύματος επιχειρείται η διάχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε ένα θολό πολιτικό μέτωπο ανατροπής.

Από τη σκοπιά αυτή, η Μετάβαση υποστηρίζει πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να προτείνει «*μια πολιτική Αριστερή Συμμαχία Ανατροπής με περιεχόμενο στη βάση του μεταβατικού προγράμματος*». «Στη βάση» και όχι με το αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Παραπέρα, «*στην κατεύθυνση αυτή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ (να) προτείνει σε ΚΚΕ, ΛΑΕ, αντιεξουσιαστικό χώρο, πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα για επιμέρους κοινωνικά – πολιτικά μέτωπα, (αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πρωτοβουλία, μνημονιακά μέτρα, δημοκρατικές ελευθερίες, κ.α.) και πολιτικές συμφωνίες συνολικού χαρακτήρα*».

Εδώ το πεδίο της συμβολής στο μαζικό κίνημα, όπου απαιτείται η κοινή δράση των δυνάμεων της μαχόμενης Αριστεράς, συγχέεται με το κεντρικό πολιτικό. Στο τέλος του κειμένου σημειώνεται πως «στις πολιτικές συμφωνίες τακτικού χαρακτήρα περιλαμβάνονται και οι εκλογικές συμφωνίες». Άρα απευθύνονται στις δυνάμεις που προαναφέρθηκαν κι επειδή ΚΚΕ και αντιεξουσιαστικός χώρος (για διαφορετικούς λόγους) δεν ενδιαφέρονται για τη συγκεκριμένη εκλογική πρόταση, απομένει η ΛΑΕ...

Μοιάζει με ξαναζεσταμένη σούπα. Μάλιστα, προς αποφυγή παρεξηγήσεων, σημειώνεται πως «οι εκλογικές συμμαχίες δεν είναι κατ' ανάγκην "εφ' όλης της ύλης" (τακτικής και στρατηγικής)», άρα μπορεί να υπάρξει **εκλογική συμμαχία χωρίς ούτε καν τακτική συμφωνία**.

Αναφερόμενη στο «*σύγχρονο μεταβατικό πρόγραμμα*», η **Μετάβαση** σημειώνει πως

«δεν αποτελεί απλά ένα σύνολο στόχων, αλλά μια συνολική μεθοδολογία, έναν

οδηγό για τους αγώνες και τα κινήματα που ξεκινά από τον πιο άμεσο στόχο για την επιβίωση, περνά από τους κεντρικούς άξονες της ανατροπής και φτάνει μέχρι τους βαθύτερους σοσιαλιστικούς, κομμουνιστικούς μετασχηματισμούς».

Καταρχήν, η αντίληψη ενός προγράμματος ακορντεόν, που μαζεύει και ανοίγει χωρίς σαφή προσδιορισμό των αναγκαίων στόχων ανά φάση και περίοδο, αλλά μπορεί να απλώνει από τον «άμεσο στόχο για την επιβίωση» μέχρι τους «κομμουνιστικούς μετασχηματισμούς»(!) υποδηλώνει μια βαθιά **σύγχυση τακτικής-στρατηγικής**, που τελικά **υποκλίνεται στον τακτικισμό**.

Στο πρόγραμμα που προτείνεται περιλαμβάνεται και η «αντικαπιταλιστική παραγωγική ανασυγκρότηση», μάλιστα με «κεντρικό σχεδιασμό», θέσεις που παραπέμπουν σε **κυβερνητικό πρόγραμμα** και είναι ανεφάρμοστες στα πλαίσια του καπιταλισμού.

Πώς βλέπει η Μετάβαση την εφαρμογή του προγράμματος;

«Αυτές οι προσωρινές κατακτήσεις, που θα είναι αρχικά αποτέλεσμα του μαζικού εργατικού- λαϊκού πολιτικού εκβιασμού στις κάθε είδους αστικές κυβερνήσεις μπορούν να μετασχηματιστούν σε ασταθείς αλλά καινούριους υπαρκτούς κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς, να βαθαίνουν την πορεία της μετάβασης και θα μπορούν να σταθεροποιηθούν μόνο με την συνολική κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της».

Η εικόνα μιας εξελικτικής λογικής δομικών μεταρρυθμίσεων, με κυβερνητικές αυταπάτες και υποβαθμισμένη την τομή της επανάστασης ξεπροβάλλει πίσω από νεφελώδεις διατυπώσεις.

Ίσως γι αυτό δεν είναι τυχαίο που τα ζητήματα της επανάστασης, της εξουσίας και της σχέσης με την κυβέρνηση, που τόσο είχαν απασχολήσει και είχαν οδηγήσει από τις συγκεκριμένες απόψεις και σε προτάσεις για «αντικαπιταλιστική κυβέρνηση» δεν θίγονται, αλλά υπάρχει μόνο η φλου αναφορά:

«Κάτω από μια νέα οπτική για τα άλματα από την ανατροπή στην επαναστατική κατάσταση και κρίση απαιτείται μια βαθιά συζήτηση για τη σύγχρονη σχέση

ανάμεσα στον εξωκοινοβουλευτικό και κοινοβουλευτικό αγώνα, ανάμεσα στο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο, την κυβέρνησή του και την επαναστατική πολιτική εξουσία».

Τελικά, **Μετάβαση**, αλλά από **προς ποια κατεύθυνση;**

Πηγή: **ΠΡΙΝ**